

beše rešio da je otprati do stanice metroa, ali mu najednom to vučenje za njom po hladnoći postade besmisleno i neizdržljivo. Bila ga je obuzela želja ne toliko da se odvoji od Džulije koliko da se vrati u kafanu Pod kestenom, koja mu nikad nije bila privlačnija nego u tom trenutku. Pred oči mu iziđe nostalgična slika svog stola u uglu, s novinama, šahovskom tablom i nepresučnim džinom. Tamo će pre svega biti toplo. Sledećeg trenutka, ne sasvim slučajno, on dopusti grupici prolaznika da ga izdvoji od Džulije. Preko volje pokuša da je sustigne, zatim uspori korak, okrete se i pođe u suprotnom pravcu. Kad je prešao pedeset metara, okrete se. Na ulici nije bilo mnogo sveta, ali Džuliju već nije mogao da raspozna. Bilo koja od desetak silueta koje su hitale niz ulicu mogla je biti njena. Možda se njeno raskrupnjalo, ukrućeno telo više nije ni moglo prepoznati s leđa.

"U onom trenutku", rekla mu je, "zaista tako misliš." On i jeste tako mislio. Nije samo rekao, nego je to zaista i pozeleo. Pozeleo je u tom trenutku da nju, a ne njega, bace onim...

U muzici koja se cedila sa telekrana nešto se izmeni. Pojavi se neka reska, podrugljiva nota, neka žuta nota. A onda -to se možda nije ni dešavalo, možda je to bilo samo sećanje u muzičkom ruhu - neki glas zapeva:

Pod kestenom senke duge

Prodadosmo jedni druge...

U oči mu navreše suze. Kelner koji je prolazio pored stola primeti da mu je čaša prazna i donese bocu sa džinom.

Podiže čašu i pomirisa je. Piće je sa svakim gutljajem postajalo ne manje odvratno nego još odvratnije. Ali bilo je postalo element u kome je plivao, njegov život, njegova smrt i njegovo vaskrsenje. Džin mu je svake noći donosio omamu i svakog jutra podizao ga iz mrtvih. Kad se budio, retko pre jedanaest nula-nula, slepljenih kapaka, izgorelih usta, i s osećanjem da mu je kičma prebijena, ne bi se mogao ni dići iz vodoravnog položaja da mu nisu pored kreveta stajale boca i čajna šoljica. U podnevne sate je sedeo zacakljena lica, s bocom pod rukom, i slušao telekran. Od petnaest nula-nula do zatvaranja postojao je deo inventara u kafani Pod kestenom. Više se nikog nije ticalo šta radi, više ga nije budio nikakav pisak, više ga nijedan telekran nije korio. Povremeno, možda dvaput nedeljno, odlazio je u Ministarstvo istine, u prašnjavu kancelariju koja je izgledala napuštena, i tamo obavljao nešto malo posla, upravo onoga što se nazivalo poslom. Bio je postavljen za člana pododbora pri nekom pododboru, izdanku jednog od bezbrojnih odbora koji su se bavili manjim teškoćama nastalim u pripremanju jedanaestog izdanja rečnika Novogovora. Sastavljali su nešto što se zvalo 'ad hok izveštaj', ali o čemu je taj izveštaj trebalo da bude, nikad nije konačno saznao. To je imalo neke veze s pitanjem da li zareze treba stavljati u zgrade ili van zagrada. U njegovom pododboru bilo ih je još četvoro, sve osoba sličnih njemu. Bilo je dana kad su se sastajali i odmah potom rasturali, iskreno priznajući jedni drugima da zaista nema šta da se radi. No bilo je i dana kad su se skoro revnosno davali na posao, pedantno i s velikim žarom sastavljali zapisnike, pravili nacрте drugih informacija koje nikad nisu završavali - kad je prepirka oko toga šta je to zbog čega se navodno prepiru postajala neverovatno komplikovana i zakukuljena, sa cepidlačenjem oko definicija, s ogromnim skretanjima, svađama - čak pretnjama da se stvar izneti pred više rukovodstvo. Onda bi najednom iz njih isparila sva energija, i sedeli bi oko stola, gledajući se ugašenim očima, kao duhovi koji blede kad petao kukurikne.

Telekran za trenutak ućuta. Vinston ponovo podiže glavu, bilten! Ali ne, samo su menjali ploču. Iza očnih kapaka imao je mapu Afrike. Kretanje armije sažinjavalo je dijagram: crna strela koja se probija horizontalno na istok preko repa crne. Kao da traži potporu, on podiže